

Jeg skal derfor heller ikke indlade mig paa nu igjen at fremstille min modsatte Anskuelse, men jeg synes dog, at det vel kunde være værd at anvende et Par Ord paa lidt nærmere at oplyse de forunderlige Paastande og tilbeels Beskyldninger, som den ærede Rigsdagsmand tillod sig. Han paastod, saavidt som jeg hørte, at herinde oftere var talt om Folket, som om det blot bestod af dem, der havde Hænder og Been men intet Hoved, at der var talt om det isærdeleshed, som om dertil hverken hørte dem, der havde 1200 Rd. i aarlig Indkomst eller betalte 200 Rd. i Skat, som om der ikke hørte til det de, der vare Embedsmænd i Stalten, og som der endelig ikke hørte til det de, der havde lært Latin. Nu maa jeg blot erklære, at jeg, skøndt jeg har siddet her i alle 7 Aar, om just ikke ved alle Møder, saa har jeg dog aldrig hørt et eneste Ord, der berettiger denne Rigsdagsmand eller Nogen til at sige, at der var ymtet derom i Salen. Jeg kan ikke vide, om den ærede Rigsdagsmand dermed forverxer noget ganske Andet; thi det er jo et ganske andet Spørgsmaal, om man kan forudsætte og vente saamegen og saa ublandet Folkelighed enten hos den Klasse, der nu netop betaler 200 Rdlr. i Skat, eller har en Indtægt af 1200 Rdlr., hos Embedsklassen, eller hos dem, der have lært Latin, som hos andre Afdelinger af Folket, og selv dette blev ikke engang Spørgsmaalet, efter den ærede Rigsdagsmands Paastand; thi hans Paastand skalde jo tjene til at forsvare den Indretning, som i den nye Forsatningslov skal træffes i Henseende til Valgretten, den skalde jo tjene til at forsvare, hvad vi her have bekæmpet, det nemlig, at de, som svare 200 Rdlr. i Skat, eller have 1200 Rdlr. i Indtægt, ene skalde repræsentere hele Folket, skalde gjælde for hele det politiske Folk der, hvor Taleren er om, at vælge Medlemmer til det Rigsraad, hvis Myndighed skal udstrække sig til det hele Monarchie. Derfom det skalde være noget Forsvar, saa maatte det jo være det, at den ærede Rigsdagsmand ikke alene, naar han kunde tage alle Embedsmænd og alle dem, der havde lært Latin, sammen, saa vilde de for ham udgjøre hele det politiske Folk, men, at endog saa denne Deel af Embedsmændene og denne Deel

af Latinerne, som have 1200 Rdlr. i aarlig Indtægt, tillige med de Fordeiere, som svare 200 Rdlr. i Skat, udgjøre det hele politiske Folk, som skal repræsentere i det høiere Organ for Monarchiet, see, det troer jeg dog vilde være en saa overdreven Paastand, at den ikke videre behøver at gjendrives. Jeg skal kun med et Ord omtale det Sammenhæng, han fandt imellem Valgsystemer og Skattesystemer, idet han meente, at dette ret egentlig maatte tjene til at oplyse og retfærdiggjøre hans Paastand. Men skalde det da virkelig være saa, at det netop skalde være dem, der betale 200 Rd. i Skat eller have 1200 Rd. aarlig Indtægt, som man, som han siger, kunde betroe Ordningen af Skattesystemet, skalde det virkelig være mere rigtigt at betroe det til disse end at betroe hele Folket det, skalde det virkelig være mere sikkert, at de vilde være saa oplyste, saa sædelige og saa uegennyttige, at de paa ingen mulig Maade ville have Skatterne saaledes fordeelte, at der ophørte at være Ligelighed saaledes, at denne Klasse, den Corporation, som de saaledes udgjorde, slet ingen Fordeel eller Fortrin skalde have derved; ja, er der Nogen, der enten af den rene Fornuft eller af Erfaring gjør det rimeligt og sandsynligt, saa skal jeg ogsaa sige, at det var vel grundet, hvad den høitærede Rigsdagsmand anførte. Idet jeg vender mig til Spørgsmaalet om Adressen, saa skal jeg tage mig den Frihed at sige, hvad min første Tanke har været; det var den: „Der var engang en gammel Græker, som sagde: hvem der kommer for tidligt ved de olympiske Lege, faaer Smæk, og der var en anden Græker, som svarede ham: men hvem der kommer for sildigt, faaer Jugenting“. See, det er min Hovedindvending imod den Adresse, der foreligger idag, at den kommer for sildigt, efter det, som vi afgjorde igaar. Jeg veed ikke bedre at gjøre dette anskueligt, end ved at gjøre et lille historisk Tilbageblik, da det jo er det, som siger os, hvad der kommer itide og hvad der kommer i utide. Jeg huffer endnu godt, at strax efter Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, da var der, som vist ogsaa Mange her i Thinget huffe, grumme megen Tale om en Adresse, og da syntes jeg ogsaa, at det kunde